

นโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในประเทศอาเซียนบวกสาม: กรณีประเทศมาเลเซีย

Policies and Strategies for the Promotion of Foreign Language Instruction
In ASEAN+3 Countries: A Case Study of Malaysia

ทักษ์ อุดมรัตน์¹

Thak Udomrat

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นกรณีศึกษา ซึ่งอยู่ในชุดโครงการวิจัย เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบนโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ของประเทศในกลุ่มอาเซียนบวกสาม และข้อเสนอเพื่อการประยุกต์ใช้กับประเทศไทย” ซึ่งผู้วิจัยได้รับมอบหมาย ให้ทำการศึกษกรณีของประเทศมาเลเซีย ตามกรอบข้อตกลง (Terms of Reference) ของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) ดำเนินการวิจัยระหว่าง 1 ตุลาคม พ.ศ. 2554 ถึงวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2555 ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เน้นการวิเคราะห์เอกสารเชิงนโยบายที่เกี่ยวข้องและตรวจสอบเพื่อยืนยันข้อมูลโดยผู้ทรงคุณวุฒิในประเทศไทย ในการประชุม สัมมนาแบบเปิด 1 ครั้ง และการประชุมสัมมนาแบบกลุ่มเฉพาะ 1 ครั้ง ซึ่งจัดโดยสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ผลการวิจัย พบว่า ประเทศมาเลเซียกำลังส่งเสริมการเรียนการสอนภาษามลายู ในฐานะภาษาประจำชาติ และสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาที่สอง ตั้งแต่เด็กเข้าเรียนในระดับอนุบาล นโยบายการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มุ่งเน้นภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารถูกเน้นในทุกระดับการศึกษาของมาเลเซีย ในขณะที่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและอุดมศึกษานั้นภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วย เมื่อเร็ว ๆ นี้ มีนโยบายให้ ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาในเอเชียเพิ่มขึ้นในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศด้วย เน้นภาษาญี่ปุ่น เกาหลี จีน และไทย มียุทธศาสตร์สำคัญในการส่งเสริมภาษาต่างประเทศ คือ การพัฒนาครู และการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศอื่น ๆ

คำสำคัญ: การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ, นโยบายและยุทธศาสตร์, ประเทศมาเลเซีย

Abstract

This research was a case study, as a part of the research project, “A Comparison of the Policies and Strategies for the Promotion of Foreign Language Education in ASEAN+3 Countries”, supported by the Office of Education Commission (OEC). The methodology is qualitative, mainly based on documentary analysis of policy papers and related documents. The analyzed data were validated twice in an open seminar and a focus seminar held by OEC. The findings revealed that Malaysia is promoting Bahasa Melayu as the national language. English is being taught as the second language since a child is in kindergarten. English language education policies are utilitarian in nature, based on the viewpoint that English is the language for academic and technological advancement. Teaching communicative English is focused throughout all levels of education in

¹ ดร., อาจารย์ประจำภาควิชาบริหารและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Malaysia, while academic English is also emphasized in general high schools and higher education. Recently, Asian languages are additionally promoted, focusing on Japanese, Korean, Chinese, and Thai. Major strategies for promotion of foreign language education in Malaysia include language teacher development and promotion of Information and Communication Technology for foreign language education.

Key Words: Foreign Language Instruction, Policies and Strategies, Malaysia

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

กลุ่มประเทศอาเซียนกำลังก้าวสู่การเป็นประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ภายในปี ค.ศ. 2015 วิสัยทัศน์ ค.ศ. 2020 คือ จะพัฒนาอาเซียนให้เข้มแข็งทุกด้าน และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในทุกภาคส่วนของระบบเศรษฐกิจ โดยพัฒนาคุณภาพทางการศึกษา พัฒนาทักษะ ศักยภาพ และการฝึกอบรม และพยายามสร้างความเข้มแข็งมากขึ้น โดยร่วมมือกับประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจนอกอาเซียน เช่น จีน ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) ซึ่งได้เข้ามาทำสัญญาความร่วมมือกับอาเซียนตั้งแต่ปี ค.ศ. 2540 เรียกว่ากลุ่มประเทศอาเซียนบวกสาม

แผนปฏิบัติการการศึกษาของอาเซียนบวก 3 (พ.ศ. 2553-2560) มุ่งสร้าง “ประชาคมอาเซียนตะวันออก” ในขอบข่าย 6 ประการ คือ (1) ส่งเสริมการลงทุนทางการศึกษาและการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มโอกาสทางการศึกษาแก่เด็กและเยาวชนนอกระบบโรงเรียน พัฒนาคุณภาพสถาบันการศึกษา พัฒนาครู บุคลากรทางการศึกษาและผู้บริหารการศึกษา (2) ส่งเสริมความร่วมมือสร้างเครือข่ายการวิจัย และการพัฒนาระหว่างสถาบันและหน่วยงานต่าง ๆ ด้านการศึกษา (3) ส่งเสริมความร่วมมือระดับอุดมศึกษาเพื่อเพิ่มการเชื่อมโยงผ่านเครือข่ายมหาวิทยาลัยอาเซียน สนับสนุนการถ่ายโอนหน่วยกิต ในกลุ่มอาเซียนบวกสาม (4) สนับสนุนการวิจัย และแลกเปลี่ยนนักวิชาการและผู้สนใจร่วมมือกับประเทศอาเซียนบวกสาม (5) ออกริวิชาให้นักเรียนและนักวิชาการกลุ่มประเทศอาเซียนให้สามารถเดินทางไปยังประเทศอาเซียนบวกสาม (6) ส่งเสริมเอกลักษณ์เอเชียตะวันออกอาเซียนศึกษาและเอเชียตะวันออกศึกษา (การศึกษา การสร้างประชาคมอาเซียน 2558, 2553 หน้า 25 - 27)

แผนงานประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน

(ASEAN Socio-Cultural Community : ASCC Blueprint) ข้อ 10 กล่าวถึงการสนับสนุนการเรียนภาษาอาเซียนและส่งเสริมการแลกเปลี่ยนนักภาษาศาสตร์ ข้อ 15 กล่าวถึงการส่งเสริมประชากรอาเซียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสามารถสื่อสารระหว่างกันในฐานะภูมิภาคและนอกภูมิภาคอาเซียน (การศึกษาการสร้างประชาคมอาเซียน 2558, 2553, หน้า 20) ประเทศกลุ่มอาเซียนบวกสาม รวมทั้งมาเลเซีย จึงเริ่มนำแผนงานนี้ไปสู่การปฏิบัติ

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยของเดวิด นูแนน (Nunan, 2003, หน้า 289 - 613) เกี่ยวกับผลกระทบของภาษาอังกฤษที่มีต่อนโยบายและแผนการปฏิบัติตามนโยบายในภูมิภาคอาเซียน (The Impact of English as a Global Language on Educational Policies and Practices in the Asia-Pacific Region) โดยวิธีสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างใน 7 ประเทศ คือ จีน ฮองกง ญี่ปุ่น เกาหลี มาเลเซีย ไต้หวัน และเวียดนาม พบว่า มีการสอนภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับในทุกประเทศ การสอนได้เริ่มตั้งแต่เด็กมีอายุน้อยกว่าสมัยก่อน ๆ โดยไม่สนใจว่าการเตรียมครูสอนภาษาอังกฤษระดับประถมและการพัฒนาหลักสูตรและสื่อการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจะดีพอหรือยัง เด็กยากจนยังไม่สามารถเข้าถึงการเรียนภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพเท่ากับเด็กที่ผู้ปกครองมีฐานะดี การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสอนแบบใช้งานเป็นฐาน ยังทำได้ไม่ดี แม้ในประเทศที่มีความพร้อมกว่าอย่างฮ่องกง เพราะต้องลงทุนสูงมาก ครูส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจวิธีสอนแบบใหม่ ๆ ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของครูยังไม่ดีพอสำหรับการสอนภาษาอังกฤษให้เด็กประถมศึกษา ในการสอนภาษาเพื่อนบ้านนั้น เดวิด นูแนน พบว่า ในภูมิภาคอื่น ๆ เช่น ในรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ก็กำลัง

ปรัชญาทศศาสตรจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทั้งในระดับโรงเรียนและในกลุ่มผู้ใหญ่ในระบบโรงเรียน เพื่อลดความขัดแย้งเพราะความไม่เข้าใจกันอันเนื่องมาจากอุปสรรคด้านภาษา และเพื่อรักษาสัมพันธภาพที่ดีระหว่างคนที่อยู่ก่อนกับผู้นมาใหม่ไม่ให้เข้าใจผิดกันเพราะการไม่เข้าใจภาษาของกันและกัน

เนื่องจากความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาเพื่อนบ้านมีความสำคัญต่อการก้าวเข้าสู่ความเป็นประชาคมอาเซียนของประเทศไทย สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา โดยศูนย์พัฒนาการศึกษาระหว่างประเทศ จึงให้มีการวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบนโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของประเทศไทยในกลุ่มอาเซียนบวกสาม ซึ่งมาเลเซียเป็นประเทศหนึ่ง ที่ควรศึกษาเพื่อนำข้อมูล มาใช้ในการวางแผนการศึกษาไทยให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ต้องก้าวสู่ประชาคมอาเซียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาบริบท ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อนโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ของมาเลเซีย
2. เพื่อวิเคราะห์นโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศมาเลเซีย ด้านหลักสูตร วิธีสอน การวัดและประเมินผล การเรียนรู้ ครูผู้สอน สื่อ นวัตกรรมและ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
3. เพื่อวิเคราะห์นโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาของประเทศไทยเพื่อนบ้านในกลุ่มประเทศอาเซียนบวกสาม ด้านหลักสูตร วิธีสอน การวัดและประเมินผล ครูผู้สอน สื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
4. เพื่อวิเคราะห์ผลของนโยบายการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของมาเลเซีย ในด้านความสำเร็จ อุปสรรค และเงื่อนไขของความสำเร็จ เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับกรณีของประเทศไทย

ระเบียบวิธีวิจัย

ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งทำการวิจัยแบบพรรณนา (Descriptive)

โดยวิธีวิเคราะห์เอกสารเชิงนโยบายทางการศึกษา ซึ่งเน้นเอกสารที่มีพิมพ์เผยแพร่โดยกระทรวงศึกษาธิการของประเทศมาเลเซีย และเอกสารเชิงวิชาการเกี่ยวกับระบบการศึกษาของประเทศมาเลเซียที่ตีพิมพ์ไม่นานเกิน ปี พ.ศ. 2545 หลังจากการวิเคราะห์ผลตามวัตถุประสงค์ที่ 1-3 ได้นำเสนอความก้าวหน้า เพื่อรับการตรวจสอบและยืนยันข้อมูล ในการประชุมสัมมนาแบบเปิด ที่โรงแรมแอมบาสเดอร์ กรุงเทพมหานคร มีผู้เข้าร่วมประมาณ 180 คน แล้วศึกษาเพิ่มเติม สรุปและอภิปรายเปรียบเทียบกับประเทศไทยตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการ ได้นำเสนอผลการวิจัยในการประชุมสัมมนาผู้ทรงคุณวุฒิเฉพาะกลุ่มอีก 1 ครั้ง ที่โรงแรมเอเชีย กรุงเทพมหานคร มีผู้เข้าร่วมประมาณ 150 คน การประชุมเหล่านี้ จัดโดยสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา การวิจัยดำเนินงานในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2554 ถึง สิงหาคม พ.ศ. 2555

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยซึ่งอยู่ในทีมนักวิจัยของชุดโครงการ “การศึกษาเปรียบเทียบนโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของประเทศไทยในกลุ่มอาเซียนบวกสาม และข้อเสนอเพื่อการประยุกต์ใช้กับประเทศไทย” ได้ร่วมกันทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ดังนี้ (ฉันทนา จันทร์บรรจง และคณะ, 2555, หน้า 8 - 21)

1. พหุภาษากับโอกาสความก้าวหน้าของประเทศ

นโยบายการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อใช้แสวงหาความรู้ใหม่ มีมาช้านานแล้ว พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานพระบรมราโชวาทแด่พระเจ้าลูกยาเธอที่ทรงส่งไปศึกษาในยุโรป เมื่อ พ.ศ. 2428 ว่า “...จงเข้าใจว่าภาษาต่างประเทศนั้นเป็นแต่พื้นของความรู้ เพราะวิชาความรู้ในหนังสือไทยที่มี ผู้แต่งไว้นั้นเป็นแต่ของเก่า ๆ มีน้อย เพราะมิได้สมาคมกับชาติอื่นช้านานเหมือนวิชาการในประเทศยุโรปที่ ได้สอบสวนซึ่งกันและกันจนเจริญรุ่งเรืองมากแล้วนั้น ฝ่ายหนังสือไทยจึงไม่พอที่จะเล่าเรียนจึงต้องไปเรียนภาษาอื่น เพื่อจะได้เรียนวิชาให้กว้างขวางออก แล้วจะเอากลับลงมาใช้เป็น

ภาษาไทยทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น จะทั้งภาษาของตัวให้ล้ม
ถ้อยคำที่จะพูดให้สมควรเสีย หรือจะลืมนิเขียนหนังสือ
ไทยที่ตัวได้ฝึกหัดแล้วเสียนั้นไม่ได้เลย ...” (หนังสือวัน
เด็ก 2511, 2511, หน้า 17)

ในการประชุมนานาชาติ เรื่อง นโยบาย
ภาษาประจำชาติ: ความหลากหลายทางภาษาเพื่อความ
เป็นเอกภาพของชาติ เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม พ.ศ. 2551 ณ
โรงแรมทวินทาวเวอร์ กรุงเทพมหานคร ดาโต๊ะ ดร.
อาหมัด บิน ซิพอน (Dato' Dr.Ahamad bin Sipon)
ผู้อำนวยการสำนักงานเลขาธิการซีมีโอ ได้กล่าวในตอน
หนึ่งว่า ภาษาเป็นเครื่องมือในการหลอมรวมผู้คนเข้ามา
เป็นหนึ่งเดียว ความหลากหลายของภาษาหรือ
วัฒนธรรมไม่ใช่ข้ออุปสรรค แต่เป็นความเข้มแข็ง ความ
หลากหลายจะเปิดโอกาสให้เติบโตได้มากกว่า การเรียน
ภาษาอื่นส่งเสริมให้เกิดการสื่อสารและเคารพซึ่งกัน
ข้ามวัฒนธรรม ภาษาที่เด็กรู้จักและคุ้นเคยจะเป็นกลไก
การเรียนรู้สำหรับเด็กและพลเมืองทุกคนที่มีสิทธิทาง
การศึกษา การได้เรียนภาษาแม่และภาษาอื่น ๆ จะ
ส่งเสริมให้ภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตนและผู้อื่น ทำให้
เป็นหนึ่งเดียวกันในชาติ ภาษาในโลกนี้มีหลายร้อยภาษา
แต่ภาษาที่สื่อสารกับคนทั้งโลกคือการยิ้ม (*There are
hundreds of languages in the world, but a smile
speaks them all.*) คำกล่าวนี้น่าจะมีอิทธิพลต่อนโยบาย
ภาษาของมาเลเซียและประเทศอื่น ๆ ในกลุ่มอาเซียน

2. แนวคิดเกี่ยวกับการสอนโดยใช้ภาษาแม่ เป็นฐานในบริบทพหุภาษา

นักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาของ
ยูเนสโกกลุ่มหนึ่ง มีความเห็นว่า ในสังคมแบบพหุภาษา
ควรให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้
ภาษาแม่เป็นฐานในระยะเริ่มเข้าสู่ระบบโรงเรียน เพราะ
การเรียนโดยใช้ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาแม่ในระยะเริ่มเข้า
โรงเรียนจะส่งผลเสียต่อผู้เรียนทั้งในระยะสั้นและระยะ
ยาว เช่น ทำให้ขาดความมั่นใจในตนเอง ผลการเรียนต่ำ
อัตราการตกชั้นและออกกลางคันสูง แปรกต่างจาก
ภาษาดั้งเดิมและแปรกต่างจากพ่อแม่และสังคม การ
เรียนด้วยภาษาแม่ในวัยเริ่มเรียนจะทำให้เรียนรู้ได้ดีกว่า
และเป็นสะพานสู่การเรียนรู้ภาษาที่ 2, 3 และภาษาอื่น ๆ
อย่างราบรื่น

ซูซาน มาโลน (Malone, 2007, หน้า 7) ได้
เสนอรูปแบบของนโยบายซึ่งส่งเสริมและไม่ส่งเสริมการ

เรียนรู้โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน โดยจำแนกเป็นสองชั่ว ชั่ว
ด้านหนึ่งส่งเสริมการใช้ภาษาแม่เป็นฐานอย่างเต็มที่ ส่วน
อีกชั่วหนึ่งไม่ส่งเสริมเลย และมีนโยบายกลาง ๆ ด้วย
จึงแบ่งเป็น นโยบาย 4 แบบ คือ (1) **นโยบาย พหุ
ภาษา** ให้สิทธิพิเศษแก่ภาษาหลักแต่ประกันสิทธิตาม
กฎหมายของภาษาย่อย ๆ (2) **ไม่มีนโยบายพหุภาษา**
อ้างสถานภาพการเมืองให้คงอยู่ ประกันว่าภาษาหลัก
และกลุ่มคนที่ใช้ภาษาหลัก ยังคงมีอำนาจมากกว่า (3)
นโยบายภาษาราชการ 1 หรือ 2 ภาษา ให้สถานภาพ
การเป็นภาษาราชการ 1 - 2 ภาษาและให้ความสำคัญ
อย่างเด่นชัดกับภาษาราชการทั้งในระบบการศึกษาและ
ระบบงานของรัฐ (4) **นโยบายกลืนภาษาอื่น** ส่งเสริม
ความเป็นเอกภาพของชาติโดยใช้ภาษาเดียวและมองว่า
การใช้พหุภาษาเป็นสิ่งคุกคาม

ซูซาน มาโลน (Malone, 2007 หน้า 6)
แบ่งระดับการส่งเสริมการสอนแบบพหุภาษา ออกเป็น 5
ระดับ จากระดับมากที่สุดถึงระดับน้อยที่สุด โดยมีตัว
บ่งชี้ที่แตกต่างกันออกไป คือ **ระดับมากที่สุด** - ให้การ
สนับสนุนทางการเงินและการเงินแก่การจัดการศึกษา
แบบพหุภาษา **ระดับมาก** - สามารถเพิ่มภาษาที่ไม่ใช่
ภาษาราชการเข้าไปในหลักสูตร แต่ไม่ได้รับเงินอุดหนุน
ระดับปานกลาง - ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาราชการ สามารถ
นำมาใช้สอนได้ชั่วคราวเพียงเพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจเนื้อหา
ที่ให้เรียนด้วยภาษาหลักเท่านั้น **ระดับน้อย** - ไม่นำ
ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาราชการมาใช้ในการสอน ครูที่สามารถ
ใช้ภาษาของชนกลุ่มน้อยได้ ถูกจัดให้สอนวิชาที่ไม่
เกี่ยวกับภาษาของชนกลุ่มน้อย โดยเจตนา **ระดับน้อย
ที่สุด** - ไม่อนุญาตให้ใช้ภาษาอื่น ๆ ในโรงเรียนนอกจาก
ภาษาราชการ

3. แนวทางในการจัดหลักสูตรสำหรับการ สอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง

JICB (Journal of Immersion and
Content-Based Language Education) จำแนก
แนวทางการจัดหลักสูตรสำหรับการ สอนภาษา
ต่างประเทศหรือภาษาที่สอง 2 แนวทางหลัก คือ

3.1 สอดแทรกภาษาที่สองในรายวิชาหรือ
กิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนอย่างน้อยร้อยละ 50 ของ
เวลาเรียน เรียกว่า Immersion Program มีหลาย
รูปแบบ เช่น (1) หลักสูตรแบบสอดแทรกภาษาที่สองใน
วิถีชีวิตโรงเรียน (Second Foreign Language

Immersion) เช่น สอดแทรกภาษาสเปนในโรงเรียนของ ฟินแลนด์ สอดแทรกภาษาฝรั่งเศสในโรงเรียนของ แคนาดา สอดแทรกภาษาจีนในโรงเรียนของ สหรัฐอเมริกา สอดแทรกภาษาอังกฤษในโรงเรียนของ ฮองกง (2) หลักสูตรแบบสอดแทรกทวิภาษา(Bilingual Immersion) เช่น สอดแทรกสองทาง - ภาษาเกาหลีและ ภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกา เรียกว่า Korean/ English “two-way” Immersion Program ถ้าภาษา เดิมของผู้เรียนเป็นภาษาเกาหลีก็สอดแทรกภาษาอังกฤษ แต่ถ้าภาษาเดิมของผู้เรียนเป็นภาษาอังกฤษ ก็สอดแทรก ภาษาเกาหลี (3) หลักสูตรแบบสอดแทรกสองต่อ (Double Immersion Programs) เช่น สอดแทรกทั้ง ภาษาฝรั่งเศส ยิว และอังกฤษ (French-Hebrew- English Programs) ในแคนาดา และสอดแทรกทั้ง ภาษาอังกฤษ ยิว ปอร์ตุเกส (English-Hebrew- Portuguese Programs) ในบราซิล (4) หลักสูตรแบบ สอดแทรกทวิภาษาตามพัฒนาการของผู้เรียน (Developmental Bilingual Programs) เช่น หลักสูตร ภาษาสเปนควบอังกฤษ (Spanish/English Programs) ในสหรัฐอเมริกา (5) หลักสูตรแบบสอดแทรกภาษาถิ่น ดั้งเดิมเพื่อคืนชีวิตให้กับภาษาและวัฒนธรรม เช่น หลักสูตรในนิวซีแลนด์สอดแทรกภาษาเมารีให้กลุ่มผู้ใช้ ภาษาเมารีเป็นภาษาแม่ และหลักสูตรในสหรัฐอเมริกาที่ สอดแทรกภาษาฮาวายให้ผู้เรียนที่มีภาษาแม่เป็นภาษา ฮาวาย เป็นต้น (6) หลักสูตรแบบสอดแทรกภาษากลาง ในภาษาถิ่นดั้งเดิมของชนกลุ่มน้อย เช่น สอดแทรกภาษา ไอร์ิช ในหลักสูตรสำหรับชนกลุ่มน้อยในไอร์แลนด์ที่เรียน ด้วยภาษาถิ่นดั้งเดิมของตน หรือ สอดแทรกภาษาสเปน ในหลักสูตรที่สอนด้วยภาษาบาสก์ของชนกลุ่มน้อยใน สเปน เป็นต้น

3.2 จัดหลักสูตรแบบเน้นเนื้อหา เรียกว่า Content-Based Program หรือ Non-Immersion Program มีหลายรูปแบบ เช่น (1) หลักสูตรภาษาเพียง อย่างเดียว (Language Across the Curriculum : LAC) ซึ่งเริ่มหลังจากระดับมัธยมศึกษา (2) หลักสูตรที่ บูรณาการเนื้อหาทั้งภาษาไปพร้อมกัน (Content and Language Integrated Learning : CLIL) (2) หลักสูตร ภาษาที่สอง ในประเทศสหรัฐอเมริกาเรียกว่า Sheltered Second Language Instruction (SSLI) ส่วนใน ออสเตรเลีย และอังกฤษเรียกว่า English as a

Second Language (ESL) (3) หลักสูตรภาษาเพื่อ จุดมุ่งหมายเฉพาะ (Language for Specific Purpose) เช่น ภาษา อังกฤษเพื่อการเรียนคอมพิวเตอร์ ภาษา เยอรมันเพื่อการเรียนวิชาช่างเทคนิค เป็นต้น

4. ยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ในการสอนภาษา

รูดเจอร์ส (Theodore R. Rodgers) ใน Language Teaching Methodology อธิบายว่า ใน ทศวรรษที่ 1980 มีแนวคิดใหม่ ๆ เกิดขึ้นหลายแนวคิด เกี่ยวกับวิธีสอนภาษา ที่ได้รับความสนใจมาก คือ การ สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) ซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดลำดับ การเรียนการสอนตามกระบวนการคิดของผู้เรียน จาก การฟัง การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำ ความเข้าใจ จดจำ และนำความรู้ไปใช้ ไม่จำกัด ความสามารถของผู้เรียนไว้เฉพาะความรู้ด้านโครงสร้าง ไวยากรณ์ แต่สนับสนุนให้พัฒนาทักษะภาษาทุกทักษะ โดยนำความรู้เรื่องไวยากรณ์สัมพันธ์เข้ากับยุทธศาสตร์ การสื่อสารอย่างถูกวิธีและเหมาะสมกับกาล-เทศะ (Littlewood, 1983) มีขั้นตอนสำคัญ คือ การนำเสนอ – การปฏิบัติ – การผลิต (Presentation – Practice– Production)

ยุทธศาสตร์การสอนแบบแนวทฤษฎีการ สอนแบบบรรทัดฐาน (Genre-Based Approach : GBA) หรือ แนวการสอนแบบบรรทัดลักษณะ คำว่า Genre มา จากภาษาฝรั่งเศส ซึ่งมีรากศัพท์จากภาษาละติน แปลว่า ชนิดหรือชั้น (Kind or Class) ได้รับการพัฒนาจากกลุ่ม นักภาษาศาสตร์ในออสเตรเลีย ในทศวรรษที่ 1980 จุดเน้นคือการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายจากบริบทที่ ต่างกันตามกาลเทศะ สังคมและชุมชน โดยจะเริ่มจาก เนื้อหาทั้งหมด มากกว่าจะเน้นประโยคใดประโยคหนึ่ง มี กรอบการสอน เรียกว่า Curriculum Cycle ซึ่งจัด กิจกรรมต่าง ๆ เวียนไปคล้ายวงล้อ 4 ขั้นตอน คือ (1) Context Exploration (2) Text Exploration Based on Model Texts (3) Joint Construction of a Text (4) Individual Application (สำรวจบริบท --> สำรวจ เนื้อหาในตำรา --> ร่วมกันสร้างเนื้อหาใหม่ --> นำไปใช้ เป็นรายคนยุทธศาสตร์การสอนภาษาโดยใช้สถานการณ์ (Situational Language Teaching: SLT) พัฒนาขึ้นใน ทศวรรษ 1930 ถึง 1960 และยังใช้อยู่บ้างในปัจจุบัน เน้นกระบวนการ มากกว่าสภาพการเรียนรู้ หลักการ คือ

การเรียนรู้ภาษาเป็นการก่อรูปแบบของนิสัย จึงควรหลีกเลี่ยงที่จะทำผิดเพราะทำให้เกิดนิสัยไม่ดี การเรียนทักษะภาษาจะได้ผลดีกว่าถ้าเริ่มจากการพูดก่อนการเขียน การเรียนภาษาโดยการอุปมา (Analogy) ได้ผลดีกว่าการวิเคราะห์ (Analysis) การเรียนรู้ความหมายของคำจะเรียนได้เฉพาะในบริบทของภาษาและวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ เท่านั้น แผนการสอนเน้นโครงสร้าง มีรายการคำศัพท์ วิธีสอนและกิจกรรม คือ นำเสนอรูปประโยคใหม่ในสถานการณ์หนึ่ง แล้วฝึกใช้รูปประโยคเหล่านี้ กระบวนการสอนเริ่มจากฝึกใช้ประโยคตามโครงสร้างที่กำหนด มีครูควบคุม แล้วจึงค่อย ๆ ลดการควบคุมของครู และให้ฝึกใช้รูปแบบประโยคด้วยวาจาจนคล่อง แล้วให้ใช้รูปแบบประโยคนั้นโดยอัตโนมัติในการพูด อ่าน และเขียน

ยุทธศาสตร์การใช้โสตทัศนูปกรณ์ (Audio-Lingualism) เป็นวิธีสอนที่เน้นการเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์และโครงสร้างเสียง เพื่อการพูดและฟัง มีพื้นฐานจากทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม จึงเน้นการฟอร์มรูปแบบและการทำซ้ำบ่อย ๆ นิยมใช้ในช่วงทศวรรษที่ 1950 - 1960 แต่ปัจจุบันไม่นิยมเท่ากับแนวการสอนที่เน้นความรู้ความเข้าใจภาษา และแนวการสอนแบบเน้นภาษาเพื่อการสื่อสาร

ยุทธศาสตร์การสอนแบบทีพีอาร์ (Total Physical Response : TPR) เป็นวิธีสอนภาษาโดยให้ผู้เรียนเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อสนองตอบคำที่ได้รับฟังจากผู้สั่ง เป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับการฝึกใช้สมองสองซีกพร้อมกัน และลดความเครียดของผู้เรียน เหมาะสำหรับการอุ่นเครื่อง เตรียมความพร้อม วิชาเลือก และการสอนในระดับประถมศึกษา

ยุทธศาสตร์การสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach - NA) พัฒนาโดย Tracy Terrell และ Stephen Krashen ตั้งแต่ ค.ศ. 1977 มีอิทธิพลอย่างกว้างขวางในสหรัฐอเมริกาและทั่วโลก มีแนวคิดพื้นฐานมาจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เน้นว่าภาษาคือชุดของข่าวสารที่สามารถเข้าใจได้ วัตถุประสงค์ของการสอน คือ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนภาษาขั้นต้นก้าวขึ้นสู่ชั้นกลาง โดยผู้สอนออกแบบอย่างสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน หลักสูตรเป็นแบบมุ่งภาษาเพื่อการสื่อสาร เทคนิควิธีและกิจกรรม คือ นำเสนอสิ่งที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ เข้าไปในภาษาที่กำลังจะสอน ด้วย

เทคนิคต่าง ๆ เช่น วิธีสอนภาษาโดยให้ผู้เรียนเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อสนองตอบคำที่ได้รับฟังจากผู้สั่ง (Total Physical Response : TPR) ทำทาง เทคนิคแบบกลุ่ม และให้ผู้เรียนเริ่มพูดเมื่อมีความพร้อม เทคนิควิธีและกิจกรรมนำมาจากหลายแหล่ง โดยนำสิ่งที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้มาเป็นสิ่งป้อนเข้า

ยุทธศาสตร์การสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) เป็นแนวการสอนภาษาที่พัฒนาโดยนักจิตวิทยาชาวบัลแกเรีย ชื่อ Georgi Lozanov เน้นการทำจิตให้ผ่อนคลายเพื่อให้มีที่ว่างสำหรับความทรงจำใช้ดนตรีและจังหวะช่วย กระบวนการสำคัญ คือ ให้จำข้อความผ่านขั้นตอน 2 ขั้น คือ ทำ และฟัง (Active Session --> Passive Session) ขั้นแรก ครูอ่านข้อความโดยเปิดดนตรีคลาสสิกประกอบ เสียงอ่านของครูใช้ทำนองเดียวกับเพลงซึ่งมีจังหวะช้า ๆ แล้วให้นักเรียนอ่านตามโดยขีดเส้นใต้ทำเครื่องหมายเน้นส่วนสำคัญหรือจดบันทึก เขียนคำแปลข้อความ แล้วครูเก็บคำแปลและให้นักเรียนอ่านต่อไปด้วยตนเองโดยไม่มีคำแปลในขั้นที่สอง นักเรียนจะหลับตาฟังครูอ่านข้อความนั้นอีกครั้ง ในขณะที่ครูใช้ดนตรีคลาสสิกเบา ๆ คลอไปด้วย

ผลการวิจัย

1. บริบทที่ส่งผลต่อนโยบายและยุทธศาสตร์ด้านภาษาต่างประเทศของมาเลเซีย

ที่ตั้งและสภาพภูมิศาสตร์ ประเทศมาเลเซียแบ่งเป็น 2 ส่วน มีทะเลจีนใต้กั้น ส่วนแรกคือคาบสมุทรมาลายู พรมแดนทิศเหนือติดประเทศไทย ทิศใต้ติดประเทศสิงคโปร์ ส่วนที่สอง อยู่ทางเหนือของเกาะบอร์เนียว มีพรมแดนทางทิศใต้ติดกับประเทศอินโดนีเซีย และล้อมรอบประเทศบรูไน พื้นที่ของประเทศมาเลเซียทั้งสิ้น 330,257 ตารางกิโลเมตร สภาพภูมิศาสตร์ของมาเลเซียส่วนที่อยู่ในคาบสมุทรมาลายู มีภูเขาทอดยาวตอนกลางเกือบตลอด เป็นอุปสรรคต่อการคมนาคม มีที่ราบ 2 ด้าน ที่ราบด้านตะวันตกขนาบกว้างกว่า เป็นเขตเศรษฐกิจสำคัญ ปลูกยางพารา และขุดแร่ดีบุก ด้านตะวันออกส่วนใหญ่เป็นภูเขา มีที่ราบสูงอยู่ทางตอนใน และมีที่ราบย้อม ๆ ตามชายฝั่งทะเล สภาพภูมิอากาศเป็นแบบร้อนชื้นคล้ายภาคใต้ของประเทศไทย

(กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์, 2552, หน้า 59 - 60.)

การปกครองและการเมือง ประเทศมาเลเซีย แบ่งเขตการปกครองเป็นรัฐและเขตพิเศษ พื้นที่บนคาบสมุทรมาลายูแบ่งเป็น 9 รัฐ และ 2 เขตพิเศษ พื้นที่บริเวณเกาะบอร์เนียว มี 2 รัฐ และ 1 เขตพิเศษ รัฐต่าง ๆ ในคาบสมุทรมาลายู ได้แก่ ปีนัง กลันตัน เปรัก ตรังกานุ ปาหัง สลังงอ เนกรีเซมบิลีน ยะโฮร์ ส่วนเขตพิเศษ ได้แก่ ปูตราจายา และไซเบอร์จายา รัฐในเกาะบอร์เนียว คือ ซาบาห์ และซาราวัก เขตพิเศษคือ ลาบวน เขตปูตราจายา เป็นศูนย์กลางการบริหารและปกครอง เขตไซเบอร์จายา เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการค้นคว้าวิจัย มีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยแบบสหพันธรัฐ มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญ มีรัฐบาลกลางแห่งสหพันธรัฐและรัฐบาลของแต่ละรัฐ รัฐบาลกลางตั้งอยู่ ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ รัฐบาลแห่งรัฐตั้งอยู่ในแต่ละรัฐ นโยบายทางการเมืองของมาเลเซียเป็นแบบชาตินิยมมาโดยตลอด ตั้งแต่ได้รับเอกราชจากอังกฤษในปี พ.ศ. 2500 พยายามสร้างสัญลักษณ์ประจำชาติ เช่น เพลงชาติ ดอกไม้ประจำชาติ ภาษาประจำชาติ รถยนต์แห่งชาติ นโยบายเศรษฐกิจเน้นการพึ่งตนเอง โดยศึกษาจากประเทศในภูมิภาคเอเชียด้วยกัน (Look East Policy) นโยบายทางสังคม คือ สร้างค่านิยมอิสลาม แต่ก็ไม่ถึงระดับสุดขั้ว เนื่องจากเป็นประเทศที่ประกอบด้วยคนหลายเชื้อชาติ นโยบายต่างประเทศเป็นเชิงรุกมาตลอด โดยเร่งพัฒนาความสัมพันธ์และความร่วมมือกับนานาประเทศที่กำลังพัฒนา เพราะต้องการเสริมบทบาทผู้นำของตนเองและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ตลอดจนเพื่อสร้างอำนาจต่อรองกับประเทศที่พัฒนาแล้ว (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์, 2552 หน้า 59-60.)

ประชากร วัฒนธรรม และภาษา ในปี พ.ศ. 2550 ประชากรในมาเลเซีย มีทั้งสิ้นประมาณ 27.2 ล้านคน ประกอบด้วยคนเชื้อสายมาเลย์ร้อยละ 50.4 ซึ่งอาศัยอยู่บนแหลมมาเลย์มานานกว่า 1,000 ปี รองลงมาคือ จีน ร้อยละ 23.7 ชาวพื้นเมืองอิบัน (Ibans) ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในรัฐ ซาราวัก และชาวพื้นเมืองคาดาซัน (Kadazans) ในรัฐซาบาห์ ร้อยละ 11 ชาวอินเดีย ร้อยละ 7.1 และอื่นๆ ร้อยละ 7.8 มีประชากรวัยแรงงาน

ประมาณ 11 ล้านคน หรือร้อยละ 40 อยู่ในภาคเกษตรกรรม ร้อยละ 15.1 ภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 40.2 ภาคบริการ ร้อยละ 44.7 ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม คิดเป็น ร้อยละ 60.4 ศาสนาพุทธ ร้อยละ 19.2 ศาสนาคริสต์ ร้อยละ 9.1 ศาสนาฮินดู ร้อยละ 6.3 อื่น ๆ เช่น ศาสนาซิกข์ ลัทธิเต๋า ร้อยละ 5 ประเทศมาเลเซียมีภาษามลายูเป็นภาษาราชการ ขณะที่ประชากรฝั่งเกาะบอร์เนียวนิยมใช้ภาษาพื้นเมืองในการสื่อสาร เช่น ภาษาอิบัน และภาษาคาดาซัน

ระบบการศึกษา มาเลเซียได้รับอิทธิพลจากระบบการศึกษาของอังกฤษค่อนข้างมาก จำแนกระดับและประเภทการศึกษา ดังนี้

1.1 การศึกษาก่อนประถมศึกษา (Pre-School) สำหรับเด็กอายุ 4 - 6 ปี จัดในโรงเรียนอนุบาล (Kindergarten) ทั้งของรัฐและเอกชน ตามแนวการจัดการศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดอย่างกว้าง ๆ

1.2 การประถมศึกษา (Primary Education) รับนักเรียนตั้งแต่อายุ 7 ปี ใช้เวลาเรียน 5 - 7 ปี โดยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ (1) โรงเรียนประถมแห่งชาติ (National Schools) จัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษามลายู และสอนภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ และ (2) โรงเรียนลักษณะเดียวกับประถมศึกษาแห่งชาติ (National-type School) จัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาจีนหรือภาษาทมิฬ ภาษามลายูและภาษาอังกฤษสอนเป็นวิชาบังคับ หลักสูตรประถมศึกษาแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับประถมศึกษาตอนต้น (ประถมปีที่ 1-3) เน้นทักษะการอ่าน การเขียน และเลขคณิต และระดับประถมศึกษาตอนปลาย (ชั้นประถมปีที่ 4 - 6) เน้นให้อ่านคล่อง เขียนคล่อง คิดเลขคล่อง (Mastery) และวางพื้นฐานความรู้วิทยาศาสตร์เบื้องต้น

1.3 การมัธยมศึกษา (Secondary Education) แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเรียน 3 ปี ใน Form 1 - 3 วิชาที่เรียนในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแบบสามัญ ซึ่งเรียกว่า Integrated Lower-Secondary School คือ 1) วิชาแกน (Core Subjects) ได้แก่ ภาษามลายู ภาษาอังกฤษ มุสลิมศึกษา หรือ จริยศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และประวัติศาสตร์ 2) วิชาบังคับ

(Compulsory Subjects) ได้แก่ ภูมิศาสตร์ ทักษะการใช้ชีวิต ศิลปะศึกษา ดนตรีศึกษา สุขศึกษา พลศึกษา 3) วิชาเพิ่มเติม (Additional Subjects) ได้แก่ ภาษาจีน ภาษาทมิฬ ภาษาอารบิก (เพื่อการสื่อสาร) ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แบ่งเป็น 2 สาย คือสายวิชาการ (Academic Schools) ใช้หลักสูตรบูรณาการ (Integrated Secondary School Curriculum) ให้เรียนวิชาแกนและวิชาเพิ่มเติม เหมือนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แต่วิชาบังคับ มี 2 วิชา คือ พลศึกษา และสุขศึกษา นอกจากนี้เป็นวิชาเลือก 2 ประเภท คือ วิชาเลือกทั่วไป (Electives) และวิชาอาชีพเลือก (Vocational Electives) มีวิชาให้เลือกอย่างกว้างขวาง สายที่สอง เป็นสายเทคนิคและอาชีวศึกษา มีโรงเรียนเทคนิค 80 โรงเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษา 4 โรงเรียน โรงเรียนเทคนิคส่วนมากจะเตรียมนักเรียนให้ต่อไปถึงอุดมศึกษา ส่วนโรงเรียนอาชีวศึกษา เตรียมเข้าสู่งาน แต่สามารถเรียนต่ออุดมศึกษาได้ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายสายวิชาการ ใช้เวลาเรียน 2 ปี

นอกจากนี้ มีโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามที่จัดตั้งโดยรัฐบาล เรียกว่า National Religious Secondary Schools สอนระดับมัธยมศึกษา วิชาแกนคือ อิสลามศึกษา และอารบิกศึกษา เตรียมนักเรียนให้จบไปทำงานเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม ครู และกฎหมาย ปัจจุบัน มีการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวิชาเลือกที่หลากหลายมากขึ้น เช่น วิทยาศาสตร์บริสุทธิ์ประยุกต์ศิลป์ เทคโนโลยีสารสนเทศ ภาษาต่าง ๆ

1.4 การศึกษาหลังระดับมัธยม (Post-Secondary Education) มีหลายประเภท เช่น ฟอรั่ม 6 (Form Six) เป็นหลักสูตรต่อเนื่องจากมัธยมศึกษาตอนปลาย เรียน 1 ปี - 1 ปีครึ่ง ก่อนสอบเพื่อขอรับประกาศนียบัตร ระดับมัธยมศึกษาทั่วไป (General Certificate of Secondary Education: GCSE) ระดับ (Level) "A" เพื่อนำไปสมัครสอบเรียนต่อมหาวิทยาลัยของรัฐ หลักสูตรเตรียมอุดม (Matriculation Program) หรือเพื่อเตรียมเข้ามหาวิทยาลัย (Pre-University Program) ระยะเวลาศึกษา 1 - 2 ปี หลักสูตรโพลีเทคนิค สอนเทคนิควิศวกรรมศาสตร์ ระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา สถาบันอุดมศึกษาที่จัดตั้งโดยกระทรวงต่าง ๆ วิทยาลัยดวนกู อับดุล ราห์มาน (Tunku Abdul Rahman College) มหาวิทยาลัยต่าง ๆ สถาบันอุดม

ศึกษาที่เกิดจากการร่วมมือระหว่างรัฐบาลมาเลเซียกับต่างประเทศ เช่น The German Malaysian Institute (GMI) The British-Malaysian Institute (BMI) The Malaysia France Institute (MFI) สถาบันการศึกษาหลังมัธยมในวิทยาลัยเอกชน สถาบันครูศึกษา (Teacher Education) ได้แก่ วิทยาลัยวิชาการศึกษา 27 แห่ง และคณะวิชาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่ได้รับอนุมัติให้จัดการศึกษาสำหรับผลิตหรือพัฒนาครู

นโยบายเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อนโยบายการศึกษาภาษาต่างประเทศ ระบุว่า มาเลเซียเป็นประเทศหนึ่งที่มีระบบสาธารณูปโภคที่ดีที่สุดของเอเชีย เป็นหนึ่งในประเทศที่มีระบบโครงข่ายถนนก้าวหน้าที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นิคมอุตสาหกรรมของมาเลเซีย มีมากกว่า 200 แห่ง เป็นแหล่งผลิตให้กับบริษัทข้ามชาติทั้งจากสหรัฐฯ ญี่ปุ่น ยุโรป ไต้หวัน และเกาหลี ผู้ประกอบการเร่งยกระดับการผลิตให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก มีเทคโนโลยีสูงกว่าไทย แรงงานไร้ฝีมือในมาเลเซียค่อนข้างหายาก ส่วนใหญ่นำเข้าจากเมียนมาร์ หรือบังกลาเทศ กฎหมายมาเลเซียค่อนข้างเอื้อประโยชน์ให้แรงงาน นโยบายทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อนโยบายการส่งเสริมภาษาต่างประเทศในมาเลเซีย ได้แก่ นโยบายเศรษฐกิจซึ่งใช้ความรู้เป็นฐาน (Knowledge Economy: K - Economy) (Yeou, 2010 หน้า 16)

2. นโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

มีลักษณะเป็นนโยบายแบบ "ชาตินิยม" เพราะ หมวด 23 ของพระราชบัญญัติการศึกษา ค.ศ. 1996 ระบุว่า ถ้าสถานศึกษาใช้ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาประจำชาติเป็นสื่อการสอน ต้องสอนภาษาประจำชาติเป็นวิชาบังคับวิชาหนึ่งด้วย หมวด 41 บัญญัติว่า สถานศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนได้ โดยขออนุมัติล่วงหน้าจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และ ดร.มหาเธร์ โมฮัมหมัด อดีตผู้นำของประเทศได้ประกาศอย่างชัดเจนว่า "การเรียนภาษาอังกฤษจะเสริมสร้างความรู้สึกชาตินิยมเพราะจะถูกใช้เพื่อนำการพัฒนาและความก้าวหน้ามาสู่ประเทศชาติ" ซึ่งจะช่วยให้ประเทศพัฒนาแบบก้าวกระโดดขึ้นไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจฐานความรู้ ส่วนในด้านต่าง ๆ พบว่านโยบาย

ด้านหลักสูตร วิธีสอน ครู การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และด้านสื่อ นวัตกรรมและ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ดังนี้

2.1 นโยบายด้านหลักสูตร คือ สอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับอนุบาลใช้ยุทธศาสตร์การปูพื้นฐาน ระดับประถม และมัธยมศึกษา ใช้ยุทธศาสตร์การสอนเป็นวิชาแกน ระดับหลังมัธยมปลายและอุดมศึกษา ใช้ยุทธศาสตร์การสอนภาษาเพื่อการปฏิบัติงานจริง และการค้นคว้าความรู้ระดับสากล

2.2 นโยบายด้านวิธีสอน เน้นวิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้วยเทคนิควิธีสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาที่สอง ยุทธศาสตร์ด้านวิธีสอน คือ เริ่มจากเน้นการสื่อสารด้วยการฟังและพูดในระดับประถมศึกษา แล้วก้าวสู่การสื่อสารที่ยากขึ้นและเพิ่มทักษะการอ่านและเขียนในระดับมัธยมศึกษา แล้วเน้นความรู้เฉพาะทางในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับสูงกว่าอุดมศึกษา

2.3 นโยบายด้านครูผู้สอน เน้นการยกระดับความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาที่สอง และยกระดับความรู้ภาษาอังกฤษของครู ยุทธศาสตร์ คือ ยกระดับการจัดการศึกษาสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ และมีโครงการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษร่วมกับสถาบันครูศาสตร์/ศาสตร์ (ESOL Improvement in Public Schools and Teacher Training Institutes) และโดยกลุ่มความร่วมมือ ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษา ประถมศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ (Trust Schools Initiative)

2.4 นโยบายด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เน้นการวัดผลสัมฤทธิ์ ควบคู่กับการประเมินระหว่างเรียน โดยใช้ยุทธศาสตร์การจัดสอบวัดความรู้เมื่อจบระดับการศึกษาด้วยข้อสอบระดับชาติ

2.5 นโยบายด้านสื่อ อุปกรณ์ และเทคโนโลยีเพื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เน้นการใช้กลุ่มความร่วมมือ ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษา ประถมศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ (Trust Schools Initiative) เพื่อเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง และช่วยให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ยุทธศาสตร์สำคัญ เช่น การสนับสนุนการบูรณาการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการสอน

โครงการโรงเรียนคุณภาพมาตรฐาน (Smart School) เป็นต้น

3. นโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาเพื่อนบ้าน

3.1 ด้านหลักสูตร ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประเทศมาเลเซีย ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีน และภาษาทมิฬ ในฐานะวิชาแกนในโรงเรียนลักษณะเดียวกับประถมศึกษาแห่งชาติ (National-Type School) แล้วให้สอนเป็นวิชาเพิ่มเติมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย แบบบูรณาการ (Integrated Secondary Schools) นอกจากนี้ ยังส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอาหรับ เป็นวิชาเพิ่มเติมในระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนภาษาของประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจอื่น ๆ ส่งเสริมให้สอนภาษาเยอรมัน ฝรั่งเศส สเปน ญี่ปุ่น เกาหลี อิตาลี ในฐานะวิชาเลือก โดยเริ่มสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เน้นภาษาเพื่อการสื่อสาร ในระดับอุดมศึกษา มีนโยบายพัฒนา “ทุนมนุษย์ซึ่งเป็นที่ยึดเหนี่ยวความคิด” คุณลักษณะจำเป็นประการหนึ่ง คือ ความรู้ระดับลึกในภาษามาลเลย์ ภาษาอังกฤษ และภาษาอื่นในโลกอีกอย่างน้อย 1 ภาษา ภาษาที่ 3 ในระดับอุดมศึกษา คือ ภาษาจีนกลาง อาหรับ ฝรั่งเศส ทมิฬ ญี่ปุ่น สเปน

3.2 ด้านวิธีสอนภาษาที่ 3 มีนโยบายให้เน้นการปฏิบัติจริง และการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน จัดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ และการแลกเปลี่ยนนักศึกษา กับต่างประเทศ

3.3 ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ มีนโยบายการประเมินเพื่อทราบข้อมูลว่าบรรลุเป้าหมายของแต่ละรายวิชามากน้อยเพียงใด โดยมีหน่วยงานระดับชาติทำหน้าที่นี้

3.4 ด้านผู้สอน มีนโยบายปฏิรูปคุณภาพคณาจารย์ โดยใช้วิธีการดึงดูดคณาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถ และรักษาคณาจารย์ที่ดีให้คงอยู่

3.5 ด้านสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีนโยบายให้ความร่วมมือกับบริษัทผู้นำทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และสถาบันอุดมศึกษาทั้งในและต่างประเทศ ในการจัดการฝึกอบรมครูอาจารย์เกี่ยวกับการใช้ เทคโนโลยี

สารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการเรียนการสอนภาษาที่ 3

ทั้งนี้ ยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาเพื่อนบ้านของประเทศไทยมาเลเซีย สัมพันธ์กับยุทธศาสตร์หลักในการปฏิรูปการอุดมศึกษาช่วงปี ค.ศ. 2007 - 2010 คือ การสร้างความแข็งแกร่งเชิงสถาบัน และการกระตุ้นการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบ

4. ความสำเร็จ อุปสรรค และเงื่อนไขของความสำเร็จ

4.1 ด้านความสำเร็จ พบว่า มีความสำเร็จค่อนข้างมาก เช่น นักเรียนนักศึกษาในมาเลเซีย มีความสามารถสูงกว่าค่าเฉลี่ย การทดสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษตามมาตรฐานของภาษาอังกฤษอเมริกัน (The Test of English as a Foreign Language: TOEFL) ของนักเรียนนักศึกษาทั่วโลก (ปี ค.ศ. 2010) และผลการสอบภาษาอังกฤษของนักศึกษามาเลเซีย โดยข้อสอบระดับชาติ พบว่า เกือบร้อยละ 80 อยู่ในระดับปานกลางหรือสูงกว่า การประเมินโดยดัชนีที่เป็นตัวบ่งชี้ผลการปฏิบัติงานทางการศึกษา (Educational Performance indicator: EPI) พบว่า คนทำงานชาวมาเลเซียมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษในระดับสูง เป็นลำดับ ที่ 9 ของ 44 ประเทศ และอันดับ 1 ของ 13 ประเทศในเอเชีย

ผลจากการสำรวจเกี่ยวกับการจัดสอนภาษาที่สาม ตามนโยบายกระทรวงอุดมศึกษา พบว่า มีการสอนภาษาที่ 3 และภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ค่อนข้างหลากหลาย

4.2 ด้านอุปสรรคในการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า มีความแตกต่างของผู้เรียนเมื่อเริ่มเข้าสู่ระบบโรงเรียน มีความขัดแย้งของอุดมการณ์การศึกษา กับระบบทดสอบความรู้ระดับชาติ และคุณภาพครูที่ยังไม่ได้มาตรฐานโดยเฉพาะในพื้นที่ชนบท

อุปสรรคในการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาเพื่อนบ้าน เช่น แรงจูงใจที่แตกต่างกันของนักศึกษา และความแตกต่างของภาษาเพื่อนบ้านกับภาษาประจำชาติและภาษาอังกฤษ

4.3 เงื่อนไขความสำเร็จ คือ การปฏิรูปคุณภาพครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล การส่งเสริมจากส่วนกลางที่สอดคล้องกับปัญหาในระดับก่อน

ประถมศึกษา การร่วมมือกับภาคเอกชนในการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และฝึกอบรมการใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการสอนภาษาอังกฤษ การปรับแก้ระเบียบว่าด้วยการสอบวัดความรู้ระดับชาติ ให้มุ่งวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น

เงื่อนไขของความสำเร็จของการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาของเพื่อนบ้าน คือ นโยบายและยุทธศาสตร์ที่ชัดเจนของกระทรวงอุดมศึกษา การประเมินผลงานสถาบันอุดมศึกษาในด้านวิชาการ โดยเฉพาะ โครงสร้างพื้นฐานที่ดีสำหรับการศึกษด้วยตนเอง คณาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถสูง และการส่งเสริมการวิจัยที่มีการร่วมมือกันระหว่างประเทศไทยมาเลเซียและประเทศเพื่อนบ้าน

การอภิปรายผล

นโยบายภาษาแบบ “ชาตินิยม” เป็นนโยบายการศึกษาด้านภาษาของประเทศไทยมาตั้งแต่เริ่มมีระบบโรงเรียนในสมัยรัชกาลที่ 5 แต่่นโยบายการส่งเสริมภาษาอังกฤษของประเทศไทย มีประวัติความเป็นมา คือ การสร้างผู้นำที่มีความรู้แบบตะวันตก (มีโรงเรียนภาษาอังกฤษ) แล้วเปลี่ยนเป็นภาษาอังกฤษเพื่อคนไทยที่เป็นชนชั้นกลาง ในการเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษา เมื่อไม่กี่ปีมานี้จึงเปลี่ยนเป็นนโยบายภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศเพื่อคนไทยทุกระดับ

สิ่งที่แตกต่างระหว่างไทยกับมาเลเซีย คือ มาเลเซียเคยเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ชนชั้นกลางถึงชั้นผู้นำ ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารและการศึกษา จึงต้องการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในทุกระดับชั้นของสังคม มองว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาเพื่อการแสวงหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และความรู้ความสามารถในภาษาอังกฤษที่ควบคู่กับความสามารถในภาษามลายู (ภาษาประจำชาติ) เป็นการแสดงความรักชาติ และจะสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้กับประเทศชาติ พร้อมกับความมั่นคงทางเศรษฐกิจของแต่ละบุคคล

นโยบายและยุทธศาสตร์การสอนภาษาอังกฤษของมาเลเซีย ชัดเจนกว่ายุทธศาสตร์ของประเทศไทย เพราะบ่งชี้ว่าเน้นการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการ

สอนภาษาที่สอง โดยให้เริ่มจากภาษาเพื่อการฟังและพูด แล้วค่อย ๆ ยากขึ้นไปสู่ทักษะการสื่อสารที่ยากขึ้น เพิ่มทักษะการอ่านเขียนในระดับมัธยมศึกษา แล้วในระดับอุดมศึกษาจึงเน้นความรู้เนื้อหาวิชาเฉพาะของภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม นโยบายการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในมาเลเซีย มีความขัดแย้งกันเอง เพราะมีการวัดผลความรู้ด้วยข้อสอบระดับชาติด้วย ซึ่งไม่สัมพันธ์กับการวัดทักษะการสื่อสาร ทำให้มีปัญหาเรื่องการสอนเพื่อสอบ (Teach for Examination) คล้ายกับปัญหาที่พบในประเทศไทย

นโยบายด้านครูผู้สอน เน้นการยกระดับความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษ คล้ายกับประเทศไทย แต่ยุทธศาสตร์ที่น่าสนใจและควรศึกษาเพิ่มเติมเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ คือ โครงการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษร่วมกับสถาบันครุศาสตร์/ศาสตร์ ซึ่งเรียกว่า “ESOL Improvement in Public Schools and Teacher Training Institutes” และโครงการความร่วมมือระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษา ประถมศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเรียกชื่อโครงการว่า “Trust Schools Initiative”

นโยบายด้านสื่อ อุปกรณ์ และเทคโนโลยีเพื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในมาเลเซีย เน้นการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง และช่วยให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น มียุทธศาสตร์สำคัญ คือ (1) การสนับสนุนการบูรณาการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการสอน (2) การมอบหมายให้กรมเทคโนโลยี การศึกษาดูแลและช่วยเหลืออย่างเป็นระบบ และ (3) โครงการคุณภาพมาตรฐาน (Smart School) ซึ่งสอดคล้องกับโครงการจัดตั้งเมืองไซเบอร์จายา ที่มีการติดตั้งโครงข่ายโทรคมนาคมที่ทันสมัยระดับโลก (Multimedia Super Corridor : MSC)

นโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาเพื่อนบ้านของมาเลเซีย ที่สำคัญ คือ เริ่มสอนภาษาจีนและภาษาทมิฬในโรงเรียนประถมศึกษาสำหรับกลุ่มชาติพันธุ์จีนและทมิฬ และส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอาหรับเป็นวิชาเพิ่มเติมตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เพราะมีศาสนาอิสลามเป็นศาสนาหลักในการสอนภาษาอื่น ๆ จะเน้นภาษาของประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ สิ่งที่น่าสนใจ คือ มาเลเซียได้

ยอมให้กลุ่มชนพื้นเมืองอัมบันและคาดาซัน ในเกาะบอร์เนียว ใช้ภาษาพื้นเมืองในการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเข้าสู่การเรียนด้วยภาษามาเลย์ เพื่อให้เด็กที่ใช้ภาษาพื้นเมืองอื่นนอกจากมาเลย์ ได้เรียนรู้เนื้อหาที่จำเป็นต่อชีวิต ด้วยภาษาของตนเองให้ดีกว่าก่อนที่จะเข้าสู่ภาษาประจำชาติ แสดงถึงการนำนโยบายพหุภาษาเข้ามาใช้ ตามแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ที่สนับสนุนการสอนด้วยภาษาแม่ในระดับเริ่มแรกที่เด็กเข้าสู่โรงเรียน

อุปสรรคในการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาเพื่อนบ้านของมาเลเซีย เช่น แรงจูงใจที่แตกต่างกันของนักศึกษาและความแตกต่างของภาษาเพื่อนบ้านกับภาษาประจำชาติและภาษาอังกฤษ เงื่อนไขของความจำเป็น คือ (1) นโยบายและยุทธศาสตร์ที่ชัดเจนของกระทรวงอุดมศึกษา (2) การประเมินผลงานสถาบันอุดมศึกษาด้านวิชาการโดยเฉพาะ (3) โครงสร้างพื้นฐานที่ดีสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง (4) คณาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถสูง และ (5) การส่งเสริมการวิจัยที่มีการร่วมมือกันระหว่างประเทศ ซึ่งล้วนเป็นบทเรียนที่น่าศึกษาเพิ่มเติม เพื่อการนำมาประยุกต์ใช้สำหรับประเทศไทยต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อประยุกต์ใช้และศึกษาเพิ่มเติม

1. ประเทศไทยควรกำหนดนโยบายการสอนภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเน้นภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากขึ้น แต่จะต้องพัฒนาครูและสื่อการสอน ให้เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วย โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา ซึ่งอาจจะต้องนำนโยบายพหุภาษามาใช้ ในกรณีที่นักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนประถมศึกษามีภาษาแม่เป็นภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทยภาคกลาง และเนื่องจากสิ่งแวดล้อมในสังคมไทย มีผู้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันน้อยกว่าในมาเลเซีย จึงไม่ควรใช้นโยบายการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง แต่ต้องยึดนโยบายการสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ และจะต้องพัฒนาครู กระบวนการเรียนรู้ และสื่อการสอนให้สอดคล้องกับหลักการสอนแบบ Teaching English as a Foreign Language

2. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษในมาเลเซีย คือ ESOL Improvement in Public Schools and Teacher

Training Institutes และ Trust Schools Initiative เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับประเทศไทยซึ่งมีปัญหาล้ำกันเกี่ยวกับครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของรัฐ และควรศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทบาทของกรมเทคโนโลยีการศึกษาของมาเลเซีย ในการดูแลและช่วยเหลือสนับสนุนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และโครงการโรงเรียนคุณภาพมาตรฐาน (Smart School) กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อนำผลการศึกษามาเปรียบเทียบกับกรณีของประเทศไทย

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูง ต่อสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาที่สนับสนุนงบประมาณการวิจัย และขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ฉันทนา จันทร

บรรจง หัวหน้าโครงการและคณะนักวิจัยอื่น ๆ ในโครงการ “ศึกษาเปรียบเทียบนโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของประเทศในกลุ่มอาเซียนบวกสาม และข้อเสนอแนะเพื่อการประยุกต์ใช้กับประเทศไทย” ที่ได้ช่วยให้คำแนะนำต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง จนกระทั่งงานวิจัยที่เป็นกรณีศึกษานี้ เสร็จสมบูรณ์ และคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร ที่สนับสนุนงบประมาณการเดินทางไป และอนุญาตให้ไปนำเสนอแบบปากเปล่า ในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติของ The Journal of Science and Arts ที่ Ibis Munchen Hotel ประเทศเยอรมนี เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2556

เอกสารอ้างอิง

- กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์. (2552). *คำศัพท์เศรษฐกิจอาเซียน*. กรุงเทพฯ : กระทรวงพาณิชย์.
- ฉันทนา จันทรบรรจง และคณะ. (2555). *การศึกษาเปรียบเทียบนโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ของประเทศในกลุ่มอาเซียนบวกสาม และข้อเสนอเพื่อการประยุกต์ใช้กับประเทศไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. หน้า 8-21.
- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (27 ธันวาคม 2554). *ประเทศมาเลเซีย*. สืบค้นเมื่อ 27 ธันวาคม 2554 จาก <http://www.wikipedia.org/>
- สำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (ม.ป.ป.). *การศึกษาการสร้างประชาคมอาเซียน 2558. The Role of Education in Building an ASEAN Community 2015*. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติประจำปี 2511. (2511). *หนังสือวันเด็ก 2511*. พระนคร : โรงพิมพ์ ส.การพิมพ์
- Atan, Hamidah. (2007). “English Proficiency Still Low At Local Varsities.” Retrieved 04/11/2012 from <http://speakingenglish.wordpress.com/2007/01/23/english-proficiency-still-low-at-local>.
- Education First. (2012). *EP EPI English Proficiency Index*. Retrieved 04/20/2012 from www.ef.com/epi.
- Darus, Saadiyah. “The Current Situation and Issues of the Teaching of English in Malaysia.” *Ritsumeikan Gengobunka Kenkyuu*. Vol.22, No.1.
- Jawan, Jayum A. (2011). *Malaysian Politics and Government*. Seventh Print. Shah Alam : Karisma Productions SDN. BHD.
- Ministry of Education Malaysia. (2001). *Education in Malaysia A Journey to Excellence*. Educational Planning and Research Division. Q AG Grafik Scin Bhd.

- Ministry of Higher Education. (2007). *National Higher Education Action Plan 2007-2010*. August 27, 2007
- Mokshein, Siti Eshan, Ahmad, Hussein Haji, and Vongalis-Macrow, Athena. (2009). *Secondary Teacher Policy Research in Asia. Towards Providing Quality Secondary Education: Training and Retaining Quality Teachers in Malaysia*. UNESCO Bangkok.
- Samuel, Robinson Joseph, and Bakar, Zaitun Abu. (2006). "The utilization and integration of ICT tools in promoting English language teaching and learning: Reflections from English option teachers in Kuala Langat District, Malaysia." *International Journal of Education and Development using Information and Communication Technology (IJEDICT)*, 2006, Vol.2, Issue 2, pp.4-14.
- Yeou, Michael. Edited. (2010). *21st Century Malaysia Challenges and Strategies in Attaining Vision 2020*. London : ASEAN Academic Press.